

HÚSVÉT ÜNNEPLÉSÉNEK SZERTARTÁSAI:

A szertartások előtt fél órával minden nap *Lamentatio* lesz.

Nagycsütörtök – Utolsó vacsora miséje 18:00

órától, utána imavirrasztás

Nagypéntek – Urunk szenvedésének

ünneplése. Szigorú böjti nap!

– 15:00 órától Keresztút a Székely
Kálvárián

– 17:00 órától Urunk szenvedésére
és halálára emlékező liturgia

a Plébániatemplomban. Utána imavirrasztás.

A Szentsírnál gyűjtött adomány a Szentföld javára történik.

Nagyszombat – 12:00 órától Szentségimádás lesz. Várunk mindenkit imára,
Istenben kiteljesedő életünkért, családjainkért, Egyházközségünkért.

Az imaórát vezetik:

– 13:00 órától: Elsőáldozásra készülő gyermekek és szüleik

– 14:00 órától Rózsafüzér Társulatok tagjai

– 15:00 órától Mária Légió tagjai

– 16:00 órától Gyermekek, családok

– 17:00 órától Egyháztanács és a férfiak

– 18:00 órától Neokatekumen közösségek tagjai

– 19:00 órától Ifjúság

Az imaórák alatt gyónási lehetőség lesz.

Húsvéti Vigília ünnepe: a virrasztás 20:00 órától kezdődik.

Kérjük, az ünneplésre hozzanak gyertyát; a templomnál is vásárolható.

Húsvétvasárnap, Urunk feltámadásának ünnepe

– Eledelszentelés: 8:00 órától; Szentmisék: 9:30 és 11:30 órától

Húsvét másodnapja: szentmise 9:30 és 11:30 órától

Közösségünk elhunytjai: Tófalvi Julianna (+91)

Bokor Béla (+73)

Máté Sándor (+88)

Kiadja a Szent György Római Katolikus Plébánia - Székelyudvarhely-Szombatfalva

535600 Tamási Áron út 31. sz. * Tel/Fax: +4 0266 217660 * Plébános mobil: 0741 436936

E-mail: szombatfalviplebania@gmail.com

Főhat.eng.szám: 1706-2007 * Bankszámla: BCR-RO25 RNCB 0156 0164 0511 0001

Felelős szerkesztő: Ambrus István (Ábel) plébános * Szerkesztő: Tamás László kántor

Nyomtatják adományba. Isten fizesse!

Csengettyű

Egyházközségi értesítő

2021. április – XV.

Jézus ma is él!

Emlékszel olyan esetre, mikor izgalmas hírt kaptál? Alig bírtad kivárni, hogy elmondhasd a családodnak vagy egy közeli barátoknak. Lépteid egyre könnyedebbek váltak. Könnyen elmosolyodtál, s szíved megtelt reménnyel. Ma éppen elegendő okunk van arra, hogy ne maradjunk csendben: Jézus feltámadt a halálból! Legyőzte a bűnt, és megtörte a halál bilincseit. Most pedig új életet kínál mindannyiunknak. A húsvéti csoda világossá teszi számunkra, hogy Istennek semmi sem lehetetlen.

A feltámadás ünnepén röviden tekintsünk a múltba, hogy bepillantást nyerjünk mindabba, amit Jézus elnyert számunkra húsvét-

vasárnap! Az Ószövetségben számtalan utalást találunk Jézus feltámadására. A Teremtés könyve például említ valakit, aki eljön és széttiporja a kígyót, míg az megsebzí őt (Ter 3,15). Aztán az ítélet vizéről olvashatunk, amely megtisztítja a földet a bűntől (Ter 6,7). Izajás könyvében egy sokat szenvedő szolgáról hallunk, akit megvetnek és elutasítanak, ő azonban szenvedése által eltörli bűneinket (Iz 53,12).

Ezek a versek egy új életet jeleznek – egy olyan életet, amely mentes a kígyó ármánykodásaitól, amelyben nincs hűtlenség és erőszak, büntudat és szégyen. Hitünk által tudjuk, hogy ez az élet most elérhető számunkra, mert Jézus föltámadt a halottak közül!

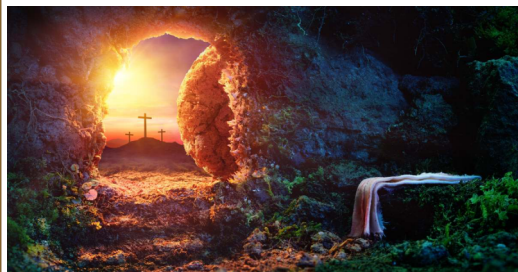
Pál apostol azt mondta: „Ha pedig Krisztus nem támadt fel, semmit sem ér a hitetek, mert még mindig bűneitekben vagytok. Sőt azok is elvesztek, akik Krisztusban haltak meg. Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban,

minden embernél szájalomra méltóbbak vagyunk.” (1 Kor 15,17-19). Ez ennyire egyszerű. Ha Krisztus még halott, akkor nem lehet a Megváltónk,

mert nem volt Isten Fia, és ugyanúgy meghalt, mint minden ember. „De Krisztus feltámadt a halálból elsőként a halottak közül.” (1Kor 15,20) Ha viszont Krisztus feltámadt a Szentírás tanításának és a több száz szemtanú bizonyosságának megfelelően, akik közül sokan életüket adták ezért a tanúságért, akkor az emberiség végső reménye: örök élet a síron túl azzal az Istennel, aki megalkotott.

Mindenkinek szüksége van valamire, amiben hihet. A baj csupán az, hogy a világ azt sulykolja belénk, hogy korlátozzuk reményeinket az evilági dolgokra, reméljük békés életet, jobb

jövőt gyermekeinknek, azt, hogy elérünk valamit ezen a világon. Természetesen nincs semmi baj ezekkel a reményekkel és álmokkal, viszont nem képesek kielégíteni szívünk legmélyebb vágyait. Csupán Jézus és az ő feltámadásra tett ígérete képes erre. Csak ő tud értelmet adni minden más általunk dédelgetett reménynek.

Isten fel akarja nyitni szemünket, hogy meglássuk az ő Fiában élt élet szépségét. Egy olyan életet akar nekünk mutatni, mely magában hordozza a mennyei titkokat és csodákat földi életünk céljának és vágyainak értelmével együtt.

Az elmúlt negyven nap alatt a keresztről elméltünk, és mindarról, amit Jézus a halála által váltott valóra. Most az ünneplés és a beteljesülés napjai jönnek. A húsvéti időszak csodálatos ötven napja következik, az elmélkedés ideje, amikor részt vehetünk abban az új életben, amelyet Jézus érdem nélkül ad nekünk.

Pünkösdkor Péter bejelentette, hogy Jézus, aki Isten jobbára fölmagasztaltatott, megkapta a Szentlelket, s most ezt a Szentlelket árasztja ki az apostolokra. Sőt, Péter azt is mondja,

hogy a Szentlélek ajándéka mindenkié, aki hisz és megkeresztelkedik (ApCsel 2,33. 38). Péter azért volt olyan izgatott, mert valami új és csodálatos érintette meg életét. Ha felidézzük, milyen módon érintette meg Jézus életünket, késztetést érzünk majd, hogy megosszuk a saját remény- és izgatottságértelmezésünket a körülöttünk lévőkkel. És mint ahogyan egyre inkább kilépünk saját kényelmünkéből, hogy Jézusról beszéljünk, annál izgatottabbak leszünk. Miért? Mert, ahogy arra Péter is rájött, az evangélium üzenetében erő rejlik. Az emberek élete megváltozik, ha hallják, még akkor is, ha olyan mindennapi emberektől, mint mi vagyunk. Ne féljünk tehát Isten szeretetéről beszélni az embereknek! Ne féljünk elmondani nekik, hogyan képes Jézus feltámadása felülkerekedni a bennük lévő félelmen és bűnön. Az emberek vágnak a válasza. Te megadhatod nekik!

Kedves Testvérek, Jézus ma is él a mennyben és velünk van. Ma is ránk árasztja a Szentlelket. Ma is erőt ad nekünk, hogy csodálatos, szent, neki tetsző életet éljünk.

Ezért ezen a nagyszerű napon, amikor Jézus föltámadását ünnepeljük, dicsérjük őt, mert minket is föltámasztott, hogy minden egyes napon vele lehessünk!

Köszönjük, Urunk, hogy minket is a mennybe emeltél! Hogy is foghatnánk föl ekkora szeretetet? Részesíts mindannyiunkat a kegyelemben, hogy a feltámadás erejéből táplálkozva éljünk! Ámen.

A templom harangjai

A templom egy kis szigeten állt a tengerben, mintegy kétföldnyire a parttól. A templomnak éppen ezer harangja volt. Nagy harangok, kis harangok, melyeket a világ legjobb harangöntő mesterei készítettek. Ha fújt a szél, vagy dühöngött a vihar, a harangok egyszerre zúgtak, olyan zenebonát csaptak, hogy aki csak hallotta, annak ujjongott a

szíve. Néhány évszázad múltán a sziget elsüllyedt, s vele együtt elmerült a templom és a harangok is. Egy régi elbeszélés szerint a harangok továbbra is zúgtak, szünet nélkül, s aki figyelmesen hallgatott, az még most is hallotta őket. Egy fiatalember annyira fellelkesült ettől, hogy felkerekedett, megtett több ezer mérföldet, csak hogy hallhassa a harangok szavát. Napokon keresztül csak ült a parton, éppen szemben azzal a hellyel, ahol valamikor a templom állt, és csak hallgatott, hallgatott teljes szívével, ám csak a tengerparton megtörő hullámok hangját hallotta. Mindent elkövetett annak érdekében, hogy kiszűrje figyelméből a hullámok zaját, hogy meghallja a harangokat. De minden hiába; úgy tűnt, hogy a tenger mormolása elnyom minden más hangot. Hetek teltek el így. Amikor elcsüggedt, a falusi bölcsek szavára figyelt, akik kenetteljesen beszéltek a templom harangjainak történetéről, valamint azokról is, akik hallották a harangzúgást, és igazolták, hogy a hagyomány igaz. E

szavak hallatára a szíve ismét lángra gyúlt, de csak azért, hogy néhány hetes sikertelen próbálkozás után újból elbátortalanodjék. Végül úgy döntött, hogy felhagy a további próbálkozásokkal. Talán a sors nem akarja, hogy ő is azon szerencsések közé tartozzon, akik meghallhatták a harangokat. Talán még a történet sem igaz. Elhatározta, hogy hazatér, és beismeri, hogy nem járt szerencsével. Az utolsó nap még egyszer kiment kedvenc helyére, hogy elbúcsúzzon a tengertől, az égtől, a széltől és a kókuszpálmáktól. Feküdt a homokban, bámulta az eget, és hallgatta a tenger zúgását. Most már nem akarta elűzni ezt a zajt. Teljesen átadta magát neki, és a tenger morajlását kellemesnek, simogatónak találta. Hamarosan annyira elmerült ebben a monoton zajban, hogy teljesen megfeledkezett önmagáról. Oly mély volt a csend, hogy még szíve dobbanása sem hallatszott. S akkor e csend mélyén meghallotta egy kis harang csendülését, amit egy újabb követett. Aztán egy másik, és megint egy másik, majd hamarosan mind az ezer harang dicsőségesen egyszerre zúgott, a szíve pedig megtelt csodálattal és örömmel. Ha meg akarod hallani a templom harangjait, hallgasd a tenger mormolását! Ha meg akarod pillantani Istent, nézz figyelmesen a teremtésre! Ne utasítsd el; ne is reflektálj rá! Csak szemléld!

